

Arrest

nr. 152 866 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 23 juli 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 20 februari 2000 het Rijk binnen.

Op 21 februari 2000 dient hij een eerste asielaanvraag in.

Op 11 juli 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 13 juli 2000 dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tegen voormelde weigeringsbeslissing.

Op 8 december 2003 neemt de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 30 december 2003 dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen voormelde weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

Op 25 maart 2009 verwerpt de Raad van State bij arrest met nr. 191.857 het beroep tot nietigverklaring.

Op 8 januari 2004 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 mei 2006 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de vreemdelingenwet onontvankelijk, en geeft aan verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af.

Op 29 augustus 2006 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de vreemdelingenwet.

Op 8 januari 2008 verklaart de gemachtigde van de minister voor Migratie- en Asielbeleid de tweede aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de vreemdelingenwet zonder voorwerp.

Op 19 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 6 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 9 mei 2011 verklaart de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoekers aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 11 maart 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 11 september 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 25 maart 2014 stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker op 4 maart 2014 afstand heeft gedaan van zijn tweede asielaanvraag.

Op 4 april 2014 dient verzoeker een derde aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2014 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van voormelde aanvraag.

Op 10 juni 2014 dient verzoeker een vierde aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 18 juli 2014 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van voormelde aanvraag.

Op 23 juli 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers eerste en tweede aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 8 januari 2015 en die luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft de verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel; het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het proberen aanleren van de Franse en Nederlandse taal (zie inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen in 2006 en het attest van de gevolgde Franse taallessen in 2009); het hebben van sociale banden vrienden- en kennissen (zie getuigenverklaringen); de werkbereidheid en het hebben van bibliotheekkaart en een europees eerste hulp brevet) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde, dient ongemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene stelt in zijn aanvraag art. 9bis niets of niemand meer te hebben in het land van herkomst en dat al zijn belangen in België gevestigd zijn door zijn lange verblijf in België (het lange verblijf werd aangetoond met bankafschriften, doktersattest, ingestelde procedures, brieven OCMW, schoolattesten, getuigenverklaringen); doch tijdens zijn asielaanvragen verklaart hij dat zijn vrouw, 5 dochters en zoon nog in Pakistan verblijven. Betrokkene kan aldus terugkeren naar zijn familie en eventueel in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie bij hen verblijven. Door het feit dat zijn gezin nog in Pakistan woont en ook doordat hij voorheen reeds geruime tijd in Pakistan heeft gewoond, kunnen zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hém in België verblijven. Zijn vrouw en kinderen wonen nog steeds in Pakistan. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Ook dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De aanvraag art. 9ter ingediend op 19.05.2009 werd onontvankelijk verklaard op 9.05.2011. Deze beslissing werd hem betekend op 18.05.2011.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 21.02.2000 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot de dag van zijn tweede asielaanvraag, d.d. 11.09.2012, illegaal in België. Betrokkene heeft op 04.03.2014 zelf afstand gedaan van deze asielaanvraag. Het CGVS bevestigde dit in zijn beslissing op 26.03.2014.

De eerste asielprocedure heeft iets minder dan 3 jaar en 10 maanden geduurd en de tweede iets meer dan 1 jaar en 6 maanden. De behandelingstermijn van de asielprocedures doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde.

Het beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State werd op 25.03.2009 verworpen (RvS, arrestnr. 191.857). De beroepsprocedure voor de Raad van State maakt geen deel uit van de asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Het feit dat deze procedure redelijk lang heeft geduurd, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Tot slot, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene afstand heeft gedaan van zijn tweede asielaanvraag. Dit doet ernstige twijfels rijzen aangaande de gegrondheid van de zogenaamde problemen in het land van herkomst."

Op 23 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 januari 2015.

Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt luidt:

"De heer:

Naam, voornaam: M. I., K.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

is bij DVZ eveneens gekend als

M. I., Abdullah, geboren te (...) op (...), nationaliteit Pakistan

K., M.(I.), geboren te (...) op (...), nationaliteit Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid voor wat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enigerlei hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat de vordering tot schorsing en het annulatieberoep gericht tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.1.2. Ter zitting van 5 mei 2015 verwijst de advocaat van verzoeker naar het tweede middel van het verzoekschrift, daarin wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM, eerst moet hierover geoordeeld worden dus is er geen sprake van onontvankelijkheid.

2.1.3.1. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoeker geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde

beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren, zodat hij geen belang lijkt te hebben bij het aanvechten van de tweede bestreden beslissing.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu voert verzoeker in het verzoekschrift de schending aan van een hogere rechtsnorm ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, met name de schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd. Deze aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient bijgevolg eerst te worden onderzocht.

2.1.3.2. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM:

"Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de nieuwe documenten die verzoeker voegt en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer zijn leven in gevaar zou zijn.

(...)

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen". Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst! Verzoeker is al meer dan 15 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest! Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar! Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Pakistan nog niet onder controle is. Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit. Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Pakistan te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken. Men stelt dat dit individueel onderzocht moet worden, maar faalt erin dit onderzoek uit te voeren. Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Verzoeker is al meer dan 15 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Dient DVZ er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en grondig onderzoek uit te voeren naar het dossier van verzoeker?! Men levert nu een bevel af, dus dient men wel degelijk een onderzoek uit te voeren. DVZ weigert dit te doen!

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht heeft! Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Pakistan ontvlucht uit schrik voor zijn leven! Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie. Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat DVZ hier weeral de motiveringsplicht schendt. Waarom kan dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden??

III.b: schending van artikel 3 van het EVRM Het is van levensbelang voor verzoeker dat de bestreden beslissing vernietigd wordt. DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren. Dat de situatie in Pakistan dagelijks escaleert (zie mediaberichtgeving in bijlage) en dat verwerende partij hier dan ook rekening mee dient te houden!”

2.1.3.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat verzoeker moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. *In casu* beperkt verzoeker zich tot de bewering dat de situatie in Pakistan verslechterd is, dat hij hiervan geen bewijzen kan voorbrengen omdat hij daar al vijftien jaar weg is, dat hij alleen maar kan afgaan op mediaberichtgeving die hij dan ook toevoegt, en dat de verwerende partij de situatie in Pakistan had dienen te onderzoeken vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat een terugkeer naar Pakistan een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zal brengen. Hij stelt zelf dat hij er al vijftien jaar niet meer geweest is en dat hij enkel mediaberichtgeving kan voorleggen over de situatie daar. Verzoeker beperkt zich bijgevolg tot algemene beweringen en het uiten van een eenvoudige vrees, zonder deze te staven met enig begin van bewijs. Indien verzoeker meent een gegronde vrees voor vervolging te hebben in Pakistan, kan hij steeds een asielaanvraag indienen. Inzake zijn medische argumenten staat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet open.

Gelet op het ontbreken van enig concreet element in hoofde van verzoeker, maakt hij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Er is geen schending van een hogere rechtsnorm.

De exceptie van de verwerende partij dient gelet op bovenstaande vaststellingen te worden aanvaard. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dat luidt als volgt:

“schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd. Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:1. Ter ondersteuning van zijn machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Verzoeker diende op 06.10.2009 een regularisatieaanvraag in en vulde deze meerdere keren aan, onder meer op basis van de instructie dd. 19.07.2009. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat op het moment van deze aanvraag, DVZ nog steeds rekening hield met de instructies en ook nadien, alhoewel ze reeds in 2009 vernietigd werden.

En hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en cabinet van staatssecretaris De Block: Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van

toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011 II_

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om -regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.2

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen , zijnde beperkte duur op basis van hun arbeid, zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen.

Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd werd en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.3

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en sneller behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien nam DVZ nadien nog beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is. (gelieve een voorbeeld hiervan in de bijlage terug te willen vinden.)

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

*Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, watze de andere burger niet geeft of oplegt"*⁴

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: "De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoeker niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoeker voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

In tegenstelling tot wat verwerende partij insinueert, levert DVZ beslissingen af die direct verwijzen naar de instructies.

Dat de aanvraag van verzoeker dan ook getoetst dient te worden aan deze instructie!

Zo wordt er tot op heden verblijfsrecht toegekend aan cliënten die een arbeidscontract kunnen voorleggen (zie bijlage).

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel dient te respecteren aangezien het voor verzoeker niet duidelijk is waarom hij geen verblijf krijgt en anderen, in dezelfde situatie wel verblijf kregen.

Het is niet omdat de latere instructies, in casu deze van dd. 19.07.2009, vernietigd zijn, dat de eerdere instructies niet meer zouden gelden!

De instructies dd. 26.03.2009 zijn immers nooit vernietigd geweest, noch is er enig bericht geweest dat deze niet meer zouden toegepast worden.

Bijgevolg mag verzoeker er redelijkerwijze van uitgaan dat deze instructies tot op heden nog steeds van toepassing zijn en dient verwerende partij hier rekening mee te houden in de beoordeling van de aanvraag!

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Uit deze instructie blijkt dat betrokkene in aanmerking komt voor regularisatie van zijn verblijf indien hij :

- een erkenning als vluchteling heeft gevraagd en

de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend. Deze periode wordt verkort voor 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen. (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielprocedures in aanmerking komen)

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient hij geregulariseerd te worden!

Verzoeker diende een asielaanvraag in op 21.02.2000, deze procedure werd op 10.12.2003. Zijn tweede asielaanvraag liep van 11.09.2012 tot en met 26.03.2014.

Bijgevolg duurde de asielprocedure van verzoeker respectievelijk 3 jaar en 10 maanden en 1 jaar 6 maanden.

De procedures van verzoeker duurden bijgevolg meer dan vier jaar.

Verzoeker dient dan ook geregulariseerd te worden op basis van bovenstaand criteria.

Dit wordt eveneens bevestigd door Kruispunt-Migratie die het volgende stelt:

"Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen):

Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State

- Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State én door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)

Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)

Deze maatregel was al afgesproken in het regeerakkoord van 18/3/2008. Sinds dan waren in principe geen negatieve beslissingen over de regularisatieaanvraag meer mogelijk voor deze categorie vreemdelingen. Vanaf 19/7/2009 kan DVZ deze situaties ook effectief beginnen te regulariseren. "

Op basis van het voorgaande, diende verzoeker dan ook geregulariseerd te worden.

Bovendien blijkt uit alle officiële berichtgeving dat een langdurige asielprocedure een reden is tot regularisatie. Dat het gelijkheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

De discretionaire bevoegdheid werd tot op heden niet toegepast in het dossier van verzoeker. Zelfs indien men dit niet zou aangehaald hebben, dient verzoeker op basis van zijn langdurige asielprocedure geregulariseerd te worden.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Verwerende partij tracht zich er gemakkelijk van af te maken en haalt elke drogreden aan om een negatieve beslissing te kunnen nemen, maar gaat volledig voorbij aan de feiten en wetgeving die toepasbaar zijn op de aanvraag van verzoeker!

De eerdere instructies, ondermeer dd. 26.03.2009 werden niet vernietigd! Bijgevolg zijn ze nog steeds in werking!

Er wordt immers duidelijk het volgende vermeld: "Nieuw sinds 19/07/2009"

Dat de eerste asielprocedure voor de RvS tot 2009 geduurd heeft en er ondertussen ook een regularisatie lopende was die tot vijf jaar in beslag genomen heeft.

Het is niet aan DVZ om als soevereine rechter te beslissen wanneer zij wel of niet een instructie wensen toe te passen!

Dat dit immers een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel!

Verzoekers voldoen aan een instructie die tot op heden in werking is en dienen bijgevolg geregulariseerd te worden!

2. Wat betreft de verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel: het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Verzoeker wenst op te merken dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, verzoeker wel degelijk de nodige informatie verschaft om te bewijzen dat het ging om gelijkaardige dossiers.

Dat het voor verzoeker bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, DVZ acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."5

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, men er niet 'zonder meer' van dient uit te gaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn aan diegene waaraan zij refereren.

Het mag duidelijk blijken uit de informatie die verzoeker toevoegde aan zijn administratief dossier, dat er wel degelijk sprake is van gelijkaardige situaties en dat het rechtszekerheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.6

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk is dat cliënten in vergelijkbare dossiers wel geregulariseerd werden en hij een negatieve beslissing ontving.

Indien verwerende partij van mening zou zijn dat er geen sprake zou zijn van gelijkaardige dossiers, dient men dit uitvoerig te motiveren! Uit de gegevens waarover de raadsman van verzoeker beschikt, blijkt immers dat het gaat om gelijkaardige dossiers.

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

3. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146: R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' f R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds meer dan 15 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft, waaronder langdurig legaal. Hij is zijn land van herkomst ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Pakistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al zeer lang niet meer in Pakistan is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd!

Dat hij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om zijn leven in veiligheid te brengen!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Het is op zijn minst opvallend dat verwerende partij de procedure van verzoeker meer dan drie jaar en half laat aanslepen en uiteindelijk een onontvankelijkheidsbeslissing neemt.

In het verleden werden aanvragen die tijdens de regularisatieperiode, in casu september- december 2009, werden ingediend immers allen onontvankelijk verklaard.

Het is dan ook onaanvaardbaar en een flagrante schending van het gelijkheidsbeginsel dat verzoeker een onontvankelijkheidsbeslissing mocht ontvangen!

Verwerende partij dient het gelijkheidsbeginsel te respecteren!

Het lijkt wel alsof men gewacht heeft om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te kunnen verklaren en drogredenen aanhaalt om dit te trachten te motiveren en zodoende geen rekening te moeten houden met alle aangehaalde elementen, zoals ondermeer zijn langdurig verblijf.

Dat de bestreden beslissing dan ook getuigt van een onzorgvuldig onderzoek en vernietigd dient te worden.

4. De elementen van integratie (het proberen aanleren van de Franse en Nederlandse taal (zie inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen in 2006 en het attest van de gevolgde Franse taallessen in 2009); het hebben van sociale banden, vrienden- en kennissen (zie getuigenverklaringen); de werkbereidheid en het hebben van een bibliotheekkaart en een europees eerstephulpbrevet); kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te

meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (.) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen". Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt.

Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissingen en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing. Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden.

Dat dit onaanvaardbaar is!

Het lijkt er ook op dat dit een strategie is waarbij men bewust enkele wetsartikels kan aanhalen om geen rekening te moeten houden met de feitelijke elementen in het dossier, zoals zijn langdurig legaal verblijf, zijn blijf van integratie, ...

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

Bovendien verbleef verzoeker, tot voor kort, legaal op het Belgisch grondgebied.

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook flagrant geschonden worden!

5. Betrokkene stelt in zijn aanvraag art 9bis niets of niemand meer te hebben in het land van herkomst en dat al zijn belangen in België gevestigd zijn door zijn lange verblijf in België (het lange verblijf werd aangetoond met bankafschriften, doktersattest, ingestelde procedures, brieven OCMW, schoolattesten, getuigenverklaringen); doch tijdens zijn asielaanvragen verklaart hij dat zijn vrouw, 5 dochters en zoon nog in Pakistan verblijven. Betrokkene kan aldus terugkeren naar zijn familie en eventueel in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie bij hen verblijven. Door het feit dat zijn gezin nog in Pakistan woont en ook doordat hij voorheen reeds geruime tijd in Pakistan heeft gewoond, kunnen zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Wat het inroepen van art 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Zijn vrouw en kinderen wonen nog steeds in Pakistan. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 van het EVRM. Ook dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Verzoeker wenst op te merken dat hij inderdaad een meerderheid van zijn leven in Pakistan heeft doorgebracht. Doch, sinds 2000 verblijft hij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoeker een meerderheid van zijn leven heeft doorgebracht in Pakistan, men een afwezigheid van meer dan 15 jaar niet mag vergeten.

Dat zijn kinderen allen getrouwd zijn en een eigen leven hebben opgebouwd en niet voor hun vader kunnen zorgen.

Immers, verzoeker is al meer dan 15 jaar niet meer in Pakistan geweest. Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na een afwezigheid van 15 jaar zich tot deze personen zou richten voor steun, opvang, een onderkomen eens te meer daar hij deze familieleden lang geleden heeft achtergelaten om zijn eigen leven in veiligheid te brengen.

Ten onrechte stelt men dat het geenszins vergeleken kan worden met zijn relaties in zijn land van herkomst. Verzoeker leeft immers niet meer in zijn land van herkomst, hij heeft hier een leven opgebouwd en dat al gedurende 15 jaar!

6. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 21.02.2000 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het

grondgebied te verlaten en verbleef tot op de dag van zijn tweede asielaanvraag dd. 11.09.2012, illegaal in België. Betrokkene heeft op 04.03.2014 zelfafstand gedaan van deze asielaanvraag. Het CGVS bevestigde dit in zijn beslissing op 26.03.2014.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de nieuwe documenten die verzoeker voegt en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer zijn leven in gevaar zou zijn.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

Dat verzoeker bovendien het merendeel van zijn verblijf in België legaal op het grondgebied heeft verbleven.

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig legaal verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid, het risico om in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen, zijn langdurige asielprocedure,...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hier op poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig legaal verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

7. De eerste asielprocedure heeft iets minder dan 3 jaar en 10 maanden geduurd en de tweede iets meer dan 1 jaar en 6 maanden. De behandelingstermijn van de asielprocedures doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 §1 van de vreemdelingenwet, een termijn van openbare or de.

Het beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State werd op 25.03.2009 verworpen (RvS, arrestnr. 191.857). De beroepsprocedure voor de Raad van State maakt geen deel uit van de asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Het feit dat deze procedure redelijk lang heeft geduurd, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Dat deze beslissing het vertrouwensbeginsel schendt.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft meer dan vijf jaar na het indienen van de aanvraag een onontvankelijkheidsbeslissing genomen. Zonder rekening te houden met het geheel van feitelijke elementen.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt!

Dat verzoeker na meer dan vijf jaar op zijn minst mag verwachten dat zijn correct behandeld wordt en verwerende partij rekening houdt met alle elementen.

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat - bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen.

Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom verwerende partij meer dan vijf jaar heeft gewacht om een beslissing te nemen.

Dat verzoeker bovendien redelijkerwijze mocht verwachten dat na een behandelingsperiode van vijf jaar, zijn dossier minstens zorgvuldig en grondig werd onderzocht.

Dat zijn asielprocedure bovendien wel degelijk onredelijk lang heeft geduurd (zie voorgaande).

Dat men dit zelf opsomt en er kennis van heeft. Deze regelgeving bestond reeds voor de nieuwe instructies die vernietigd werden.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om een negatieve beslissing te nemen en haar dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het mag duidelijk zijn dat dit de redelijke termijn ruimschoots overschrijdt en dat het dossier van verzoekster zorgvuldig en correct behandeld dient te worden.

8. Ten slot, wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene afstand heeft gedaan van zijn tweede asielaanvraag. Dit doet ernstige twijfels rijzen aangaande de gegrondheid van de zogenaamde problemen in het land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al meer dan 15 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven.

Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Pakistan nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Pakistan te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken. Men stelt dat dit individueel onderzocht moet worden, maar faalt erin dit onderzoek uit te voeren. Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Verzoeker is al meer dan 15 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Dient DVZ er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en grondig onderzoek uit te voeren naar het dossier van verzoeker?! Men levert nu een bevel af, dus dient men wel degelijk een onderzoek uit te voeren.

DVZ weigert dit te doen!

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht heeft! Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Pakistan ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat DVZ hier weeral de motiveringsplicht schendt. Waarom kan dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden??

III.b: schending van artikel 3 van het EVRM

Het is van levensbelang voor verzoeker dat de bestreden beslissing vernietigd wordt.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Dat de situatie in Pakistan dagelijks escaleert (zie mediaberichtgeving in bijlage) en dat verwerende partij hier dan ook rekening mee dient te houden!

Hij diende ook een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat tijdens de gehele procedure nooit een onderzoek ten gronde is gebeurd naar de aandoening van verzoeker en/of de mogelijkheid tot behandeling in Pakistan.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. "

Ook arrest nr. 108 524/11 van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. '

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar Pakistan.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.⁷

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irréversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the

notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law. "

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

" "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. "

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Ook mbt art 9bis is er nooit enig onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst. Het laatste onderzoek dateert van 2003.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending uitmaken van art 3 EVRM en ze bijgevolg vernietigd dienen te worden!

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moet behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al meer dan veertien jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd en zou in een mensonterende situatie terechtkomen!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden ! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissingen dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

3.1.2. In de nota repliceert de verweerder als volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de aangehaalde elementen niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris tot zijn beslissing is gekomen.

Betreffende de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden welke wetsartikelen zij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt tevens op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder het volgende gelden.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (RvV nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in Italië heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft de verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel; het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het proberen aanleren van de Franse en Nederlandse taal (zie inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen in 2006 en het attest van de gevolgde Franse taallessen in 2009); het hebben van sociale banden, vrienden- en kennissen (zie getuigenverklaringen); de werkbereidheid en het hebben van een bibliotheekkaart en een europees eerstehulpbrevet); kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene stelt in zijn aanvraag art. 9bis niets of niemand meer te hebben in het land van herkomst en dat al zijn belangen in België gevestigd zijn door zijn lange verblijf in België (het lange verblijf werd aangetoond met bankafschriften, doktersattest, ingestelde procedures, brieven OCMW, schoolattesten, getuigenverklaringen); doch tijdens zijn asielaanvragen verklaart hij dat zijn vrouw, 5 dochters en zoon nog in Pakistan verblijven. Betrokkene kan aldus terugkeren naar zijn familie en eventueel in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie bij hen verblijven. Door het feit dat zijn gezin nog in Pakistan woont en ook doordat hij voorheen reeds geruime tijd in Pakistan heeft gewoond, kunnen zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Zijn vrouw en kinderen wonen nog steeds in Pakistan. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Ook dient er gesteld te worden dat de verplichting ont terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De aanvraag art. 9ter ingediend op 19.05.2009 werd onontvankelijk verklaard op 9.05.2011. Deze beslissing werd hem betekend op 18.05.2011.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 21.02.2000 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot de dag van zijn tweede asielaanvraag, d.d. 11.09.2012, illegaal in België. Betrokkene heeft op 04.03.2014 zelfafstand gedaan van deze asielaanvraag. Het CGVS bevestigde dit in zijn beslissing op 26.03.2014.

De eerste asielprocedure heeft iets minder dan 3 jaar en 10 maanden geduurd en de tweede iets meer dan 1 jaar en 6 maanden. De behandelingstermijn van de asielprocedures doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde.

Het beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State werd op 25.03.2009 verworpen (RvS, arrestnr. 191.857). De beroepsprocedure voor de Raad van State maakt geen deel uit van de asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Het feit dat deze procedure redelijk lang heeft geduurd, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Tot slot, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene afstand heeft gedaan van zijn tweede asielaanvraag. Dit doet ernstige twijfels rijzen aangaande de gegrondheid van de zogenaamde problemen in het land van herkomst." (vetschrift toegevoegd)

Uit voormelde omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden.

De overwegingen van de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

De verzoekende partij verwijst in haar eerste middel naar de criteria van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009, waarbij zij voorhoudt dat het duidelijk is dat zij volledig aan de gestelde voorwaarden voldoet.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde. Behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). "

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie: dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden: dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen: dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen; "

Cass. 23 juni 2008. Arr. Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

"De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen. "

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. "

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden " en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat niet kon worden voorzien dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou onderzoeken of de aanvraag om machtiging tot verblijf beantwoordde aan de voorwaarden gesteld in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Geenszins kan een schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden weerhouden.

Evenmin maakt verzoekende partij een schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk:

"Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid". (R.v.V. nr. 114.013 dd. 20.11.2013)

Verzoekende partij toont overigens ook niet aan over welk 'overgroot' deel van de aanvragen het hier gaat, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze 'gevallen' vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen.

"Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt

geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld. " (R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

In een tweede onderdeel van het enig middel houdt verzoekende partij voor dat de aangehaalde elementen wel buitengewone omstandigheden vormen. De verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen.

Verweerder laat gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. " (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder wijst er daarbij OP dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag,

buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij buitengewone omstandigheden kan aantonen, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris de in de aanvraag ingeroepen elementen heeft beoordeeld, doch heeft vastgesteld dat deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Het is niet omdat verzoekende partij meent dat zij niet kan terugkeren naar Pakistan omdat zij daar niemand heeft en zij in België haar leven heeft opgebouwd, dat de aanvraag zonder meer onontvankelijk had moeten worden verklaard.

Verzoekende partij gaat in dit tweede onderdeel van het middel niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, waarbij uitvoerig wordt toegelicht om welke redenen de in de aanvraag

aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, doch verzoekende partij laat deze motieven volledig onbesproken.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met de in de aanvraag ingeroepen elementen, noch dat deze op kennelijk onredelijke wijze werden beoordeeld.

In een derde onderdeel van haar eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij op geen enkele manier kan afleiden om welke reden haar langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden vormen. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris door middel van de gevoerde motivering elke aanvraag kan weigeren en zij is van oordeel dat rekening diende gehouden te worden met de door haar opgebouwde integratie.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende haar integratie. Evenwel diende te worden besloten dat deze elementen in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld worden.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen . zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie." (RvV nr. 87 740 van 18 september 2012)

"2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (RvV nr. 87 552 van 13 september 2012)

"De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone

omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (RvV nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (RvV nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre de verzoekende partij met de „ integratie " ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij(RvV nr 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden" (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De verweerder laat verder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig onderzoek en gelet op de elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken, geheel terecht besliste de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 te verwerpen als onontvankelijk.

In een vierde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat zij sedert 2000 op het Belgische grondgebied verblijft en in het land van herkomst niemand meer zou hebben, bij hij terecht zou kunnen gedurende de duur van zijn tijdelijke verwijdering uit het Rijk. De verzoekende partij voert aan dat haar kinderen inmiddels een eigen leven opgebouwd hebben en niet voor hun vader zouden kunnen zorgen.

Verweerder merkt evenwel op dat de verzoekende partij zich op heden beroept op elementen, dewelke niet werden aangevoerd in het kader van de aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft nagelaten om in diens aanvragen tot verblijfsmachtiging met een woord te reppen over de aanwezigheid van diens kinderen in het land van herkomst.

Gelet op het voorgaande kwam het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet toe om zelf ten behoeve van de verzoekende partij elementen te vergaren ter ondersteuning van de door de verzoekende partij aangevoerde buitengewone omstandigheden.

Zie ook:

"het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden. " (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

En ook:

"De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. " (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

Bovendien stelt verweerder vast dat de verzoekende partij zich in haar enig middel beperkt tot vage beweringen, dewelke geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris, met name dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat haar verblijf in België, de integratie en de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder in dit kader nog dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Zie in die zin:

"De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen." (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

"De Raad merkt op dat de bewijslast aangaande het aantonen van de buitengewone omstandigheden onmiskenbaar bij de aanvrager ligt. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat." (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

De verzoekende partij voert in een vijfde onderdeel van haar eerste middel aan dat zij er steeds alles aan heeft gedaan om legaal verblijf te bemachtigen in België. De verzoekende partij houdt voor dat artikel 3 EVRM zal geschonden worden indien zij dient terug te keren naar het land van herkomst. De verzoekende partij herhaalt dat rekening dient gehouden te worden met de opgebouwde integratie in het Rijk.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, benadrukt verweerder vooreerst dat de elementen met betrekking tot de integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht oordeelde dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij er alles aan heeft gedaan om legaal verblijf in België te bekomen, volstaat uiteraard geenszins om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard, noch om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met haar vage beschouwingen geenszins de door haar geciteerde motieven inzake de asielprocedures en het geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, weerlegt. Verzoekende partij gaat hier niet eens op in.

In zoverre de verzoekende partij bij haar inleidend verzoekschrift voor de eerste maal nieuwe documenten voegt, ter staving van de door haar voorgehouden vrees voor een schending van artikel 3 EVRM, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris met dergelijke stukken uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Terwijl de regelmatigheid van een bestuursbeslissing nochtans dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509,29 juni 2007).

In het enig middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verweerder herhaalt dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris enkel toekwam om te motiveren nopens de door de verzoekende partij in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangehaalde elementen. Geenszins was de gemachtigde ertoe gehouden om zelf -ter ondersteuning van de aanvraag- bijkomende elementen te vergaren dewelke als buitengewone omstandigheden zouden kunnen gelden.

De verzoekende partij voert voorts aan dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn zou genomen zijn. Er zou geen enkele reden geweest zijn om vijf jaar te wachten alvorens een beslissing te nemen en de verzoekende partij laat uitschijnen dat enkel zo lang gewacht werd om een negatieve beslissing te kunnen nemen.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen elke grondslag.

Vooreerst benadrukt verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de concrete situatie van de verzoekende partij terdege onderzocht werd, zodat niet ernstig kan voorgehouden worden dat het dossier niet correct behandeld zou geweest zijn en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er enkel op uit zou geweest zijn om een negatieve beslissing te nemen.

Bovendien, en voor zoverre de verzoekende partij haar kritiek al gegrond zou zijn, laat de verwerende partij gelden dat deze dan nog niet de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing van de

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou kunnen verantwoorden.

Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan namelijk niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd.

Inderdaad voorziet geen enkele verdrag- of wetsebepaling, dat het aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet automatisch wordt ingewilligd indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn.

In een laatste onderdeel van het eerste middel meent de verzoekende partij dat het niet redelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt door terug te keren naar het herkomstland. De verzoekende partij meent dat een beoordeling in het kader van een asielprocedure van meer dan 10 jaar geleden geen accuraat beeld geeft over de huidige veiligheidssituatie in Pakistan.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Terwijl de situatie in het land van herkomst reeds diepgaand werd onderzocht naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij, dewelke definitief afgewezen werd.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 04.03.2014 afstand heeft gedaan van diens tweede asielaanvraag, hetgeen uiteraard diens geloofwaardigheid niet ten goede komt in zoverre hij heden voorhoudt te vrezen om onderworpen te worden aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen in het land van herkomst.

Verweerder verwijst nog naar de motivering van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht als volgt overwoog:

"De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene afstand heeft gedaan van zijn tweede asielaanvraag. Dit doet ernstige twijfels rijzen aangaande de gegrondheid van de zogenaamde problemen in het land van herkomst"

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat inderdaad niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Zie ook:

"De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. doch blijft hier geheel in gebreke" (R.v.V. nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Verweerder herhaalt nogmaals dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet uiteraard rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Zie in die zin:

"De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. " (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

"De Raad merkt op dat de bewijslast aangaande het aantonen van de buitengewone omstandigheden onmiskenbaar bij de aanvrager ligt. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. " (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De verweerder wijst er tot slot nogmaals op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. De verzoekende partij beperkt zich in haar kritiek tot feitelijke beweringen, dewelke geenszins aantonen dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk zou zijn genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (RvV nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.3.3. In zijn aanvraag van 6 oktober 2009 en 13 maart 2011 (en in aanvullingen van latere datum) haalde verzoeker volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- Verzoeker meent te voldoen aan punt 2.8. A en 1.2 uit de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Te weten dat hij in het Rijk aanwezig is sinds 2000, het jaar waarin hij zijn asielaanvraag deed. Verzoeker stelt sinds 2000 in het Rijk te verblijven en hij heeft het Rijk ook niet meer verlaten.
- Volgens verzoeker heeft de duurtijd van het beroep tegen de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot 25 maart 2009 in beslag genomen, datum waarop de negatieve eindbeslissing ter zake genomen werd door van de Raad van State.
- Verzoeker stelt een ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering te kunnen aantonen. Net als een langdurige asielprocedure; dat verzoeker tijdig een *9bis* indiende op 6 oktober 2009 en dat hij in het verleden in 2004 en 2006 reeds aanvragen tot regularisaties indiende.
- Verzoeker stelt dat in de weliswaar vernietigde instructie van 19 juli 2009 de uitzonderlijke omstandigheden vermoed worden. In ondergeschikte orde voert hij de artikelen 3 en artikel 8 van het EVRM aan als uitzonderlijke omstandigheden.
- Verzoeker stelt vervolgens al zijn sociale en economische belangen gevestigd te hebben in België. Dit mede door zijn lang verblijf in België. Hierdoor zou een gedwongen terugkeer ernstige schade toebrengen aan verzoekers gezinsleven.
- Verzoeker is van oordeel dat er humanitaire redenen en sociale bindingen aanwezig zijn. Verzoeker meent dat er sprake is van een sociale verankering. Verzoeker stelt zijn verblijf te kunnen bewijzen aan de hand tal van objectieve stukken.
- Verzoeker stelt tal van contacten te hebben met Belgen en met mensen met een legaal verblijf. Verzoeker meent dat hij bij deze mensen goed aangeschreven staat.
- Verzoeker stelt de Nederlandse en de Franse taal te willen leren, werkbereid te zijn en geen inbreuk te hebben gepleegd tegen de openbare orde. De artikelen 3 en 8 van het EVRM dienen hier volgens verzoeker te primeren daar hij in zijn land van herkomst niets of niemand meer heeft om op terug te vallen.
- Verzoeker meent dat er in zijn geval sprake is van uitzonderlijke omstandigheden van onder andere, humanitaire aard.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.4. Verzoeker voert vooreerst aan dat uit de verklaringen van de vorige staatssecretaris in media en officiële berichtgeving blijkt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 - hoewel ze vernietigd werd - nog steeds toegepast zouden worden. Er zou vanwege de staatssecretaris geen enkele mededeling zijn geweest tot op heden dat deze criteria niet langer mogen worden aangehaald. Daarnaast meent verzoeker dat de vreemdelingen die via beslissingen uit het verleden die gebaseerd zijn op de vernietigde instructie een recht op het verblijf genieten, dan ook geen recht op verblijf zouden mogen hebben, nu een nieuwe beslissing hen een verblijfsrecht op grond van artikel *9bis* van de

vreemdelingenwet zou ontzeggen. De Dienst Vreemdelingenzaken zou nog steeds beslissingen nemen waarin verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid die wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Tot slot verwijst verzoeker naar twee arresten van de Raad waarbij verzoeker enerzijds wil duiden dat in het ene dossier de instructie wel nog wordt toegepast en in het andere niet en anderzijds dat een langdurig verblijf en integratie niet uitgesloten zijn als buitengewone omstandigheden die een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing”

Wat betreft de verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel; het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

Vooreerst wordt erop gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769 werd vernietigd, zoals verzoeker overigens zelf aangeeft in het verzoekschrift. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Aangezien de instructie werd vernietigd, bestaat zij niet meer in het rechtsverkeer en kan verzoeker zich in dit verband niet op het rechtszekerheidsbeginsel beroepen.

De Raad merkt tevens op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker ervan uit mocht gaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. De materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel brengen niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur echter het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘*Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen*’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals verzoeker beweert, de vorige staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. In deze mate lijkt het middel bijgevolg niet dienstig. De Raad benadrukt dat het toepassen van voormelde instructie zou ingaan tegen het legaliteitsbeginsel. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de criteria in de instructie, waarop verzoeker zich in zijn aanvraag beroept, niet

worden toegepast. Er wordt in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar het arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd.

Waar verzoeker meent dat andere vreemdelingen die geregulariseerd zijn op basis van de instructie, een nieuwe beslissing zouden moeten krijgen, wordt opgemerkt dat dit geen kritiek inhoudt op de huidige bestreden beslissing, zodat verzoeker deze kritiek niet met goed gevolg kan aanvoeren. Hiermee toont hij niet aan dat de gemachtigde *in casu* op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaken.

Wat de verwijzingen naar de arresten van de Raad betreft, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien laat verzoeker na aan te tonen dat hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling in de arresten waarnaar verwezen wordt. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verwerende partij wel degelijk heeft verantwoord waarom hij van oordeel is dat de elementen van integratie en lang verblijf niet in deze fase van de aanvraag behandeld dienen te worden. Verzoeker heeft verder nagelaten aan te tonen dat de motieven van de verwerende partij op dit punt kennelijk onredelijk zouden zijn, maar beperkt zich tot de stelling dat de verwerende partij rekening moet houden met alle elementen bij het beoordelen van de aanvraag. Uit hetgeen hierna zal volgen, blijkt echter dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieromtrent heeft gemotiveerd.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu verzoeker in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in een andere 'gelijkaardige zaak' de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter *contra legem* zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel kan (in dit onderdeel van het middel) niet worden vastgesteld.

3.1.3.5. Verzoeker voert aan dat de door hem aangehaalde elementen alleen al een onmogelijkheid of minstens een bijzondere moeilijkheid vormen om terug te keren naar het land van herkomst en aldaar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

Verzoeker stelt dat hij al sinds 2000 op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij wenst te benadrukken dat hij hier een leven van 15 jaar heeft opgebouwd en niemand meer heeft in zijn land van herkomst die hem zou kunnen helpen. Zijn kinderen zijn ondertussen allemaal getrouwd en hebben een eigen leven opgebouwd en zij kunnen niet meer voor hem zorgen. Verzoeker meent dat het moeilijk is om zich tot zijn familieleden in Pakistan te richten voor steun, opvang, een onderkomen, precies omdat hij deze familieleden lang geleden heeft achtergelaten om zijn eigen leven in veiligheid te brengen. De lokale verankering van verzoeker zou niet betwist worden in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft hier een asielprocedure doorlopen. Er zouden derhalve wel degelijk sprake zijn van buitengewone omstandigheden.

Over bovenvermelde elementen wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De elementen van integratie (het proberen aanleren van de Franse en Nederlandse taal (zie inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen in 2006 en het attest van de gevolgde Franse taallessen in 2009); het hebben van sociale banden vrienden- en kennissen (zie getuigenverklaringen); de werkbereidheid en het hebben van bibliotheekkaart en een europees eerstehulp brevet) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde, dient ongemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene stelt in zijn aanvraag art. 9bis niets of niemand meer te hebben in het land van herkomst en dat al zijn belangen in België gevestigd zijn door zijn lange verblijf in België (het lange verblijf werd aangetoond met bankafschriften, doktersattest, ingestelde procedures, brieven OCMW, schoolattesten, getuigenverklaringen); doch tijdens zijn asielaanvragen verklaart hij dat zijn vrouw, 5 dochters en zoon nog in Pakistan verblijven. Betrokkene kan aldus terugkeren naar zijn familie en eventueel in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie bij hen verblijven. Door het feit dat zijn gezin nog in Pakistan woont en ook doordat hij voorheen reeds geruime tijd in Pakistan heeft gewoond, kunnen zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Zijn vrouw en kinderen wonen nog steeds in Pakistan. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Ook dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

en

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 21.02.2000 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot de dag van zijn tweede asielaanvraag, d.d. 11.09.2012, illegaal in België. Betrokkene heeft op 04.03.2014 zelf afstand gedaan van deze asielaanvraag. Het CGVS bevestigde dit in zijn beslissing op 26.03.2014.

De eerste asielprocedure heeft iets minder dan 3 jaar en 10 maanden geduurd en de tweede iets meer dan 1 jaar en 6 maanden. De behandelingstermijn van de asielprocedures doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde.

Het beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State werd op 25.03.2009 verworpen (RvS, arrestnr, 191.857). De beroepsprocedure voor de Raad van State maakt geen deel uit van de asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrontheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Het feit dat deze procedure redelijk lang heeft geduurd, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.”

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling van deze elementen.

Waar verzoeker blijf geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidscontrole dat de Raad vermogen uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Met deze kritiek toont verzoeker echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet: hij beperkt zich immers tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing, het opwerpen van loutere beweringen zonder deze enigszins te staven en tracht de Raad uit te nodigen tot een opportuniteitsbeoordeling die zoals gesteld niet tot zijn bevoegdheid behoort en beperkt zich tot het opwerpen van beweringen zonder deze op enige wijze te staven en de elementen uit de aanvraag gedeeltelijk te herhalen. Dit is echter geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing zoals al werd aangegeven.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de bewijslast van de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, bij de verzoeker berust. Hij dient alle elementen die zijn aanvraag zouden kunnen ondersteunen over te maken aan de verwerende partij. Verzoeker kan de gemachtigde niet verwijten dat hij een beslissing heeft genomen op basis van de door verzoeker aangebrachte elementen die naar voor gebracht waren op het moment van de bestreden beslissing. Op dit punt is de kritiek van verzoeker dan ook niet dienstig.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat hij erop mocht vertrouwen dat zijn verblijf geregulariseerd zou worden, enkel omdat zijn eerste aanvraag dateert uit 2009.

Verzoeker kan evenmin met goed gevolg de schending van de redelijke termijn aanvoeren. De gemachtigde van de staatssecretaris dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk te behandelen. De vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen.

Het gegeven dat verzoeker inmiddels al enige tijd in België verblijft, is niet dienend voor de beoordeling of de termijn die het bestuur heeft genomen om de regularisatieaanvraag van verzoeker te beantwoorden al dan niet redelijk is. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef. Verzoeker kan geen voordeel halen uit het aangevoerde onderdeel van het middel, zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van dit onderdeel van het middel (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het beginsel van de redelijke termijn of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.1.3.6. Daarnaast geeft verzoeker aan dat hij op geen enkele manier kan afleiden uit de bestreden beslissing waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen. Hij verwijst daarvoor naar een arrest van de Raad van 26 april 2012 met nummer 80 255. De verwerende partij zou bevestigen dat de integratie en lokale verankering gestaafd worden met verschillende stukken. Het zou van een eenzijdige interpretatie getuigen om voormelde elementen enkel te beoordeling in het kader van het grondheidsonderzoek.

De bestreden beslissing overwoog hierover het volgende:

“De elementen van integratie (het proberen aanleren van de Franse en Nederlandse taal (zie inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen in 2006 en het attest van de gevolgde Franse taallessen in 2009); het hebben van sociale banden vrienden- en kennissen (zie getuigenverklaringen); de werkbereidheid en het hebben van bibliotheekkaart en een europees eerste hulp brevet) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Waar verzoeker betoogt dat de door hem aangevoerde elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidscontrole dat de Raad vermogen uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Tevens wordt er op gewezen dat verzoeker niet verduidelijkt in welk opzicht de elementen van integratie hem zouden verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Met deze kritiek toont verzoeker echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.3.7. Voorts voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat verzoeker zich wel moet baseren op de huidige media om nieuws te bekomen van zijn land van herkomst dat hij geruime tijd geleden verliet en waar hij wegens gevaar op eigen leven immers niet naar terug kan, zodat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. De gemachtigde dient immers rekening te houden met alle elementen van de aanvraag. Tevens meent verzoeker dat dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont *in casu* echter niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker de algemene beweringen niet toepast op zijn eigen situatie. Verzoeker weerlegt dit niet. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert tegen de beslissing van 23 juli 2014 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geldt dat verzoeker in diens verzoekschrift stelt dat hij niet gekozen heeft voor een

illegaal verblijf en dat hij als het ware geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie in België te verblijven. Daarnaast stelt hij dat uit vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Pakistan nog steeds levensgevaarlijk is. Het zou onmogelijk zijn om terug te keren: verzoeker is immers het land uit gevlucht. Verzoeker stelt zich de vraag waar hij in Pakistan terecht zou kunnen. Verder stelt verzoeker dat hij niet concreet kan aantonen dat zijn leven in gevaar is nu hij al ongeveer 15 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Hij zou alleen maar kunnen afgaan op mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te staven.

De Raad wijst er opnieuw op dat de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door het definitief worden van de eerste bestreden beslissing. De eerste bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geen onderzoek gedaan te hebben naar een eventuele schending van voormelde artikel 3 van het EVRM nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf aangeeft dat hij geen concrete bewijzen van zijn vrees kan voorleggen, en dus in gebreke blijft om in zijn hoofde aan te tonen dat er sprake is van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Uit zijn kritiek blijkt dat hij zich baseert op de motieven die hij in het kader van zijn asielaanvraag reeds heeft naar voren gebracht. De Raad stelt vast dat de vluchtelingenstatus reeds definitief aan verzoeker werd geweigerd door de Raad van State bij arrest van 25 maart 2009 met nummer 191.857. Daarenboven deed verzoeker op 4 maart 2014 zelf afstand van zijn tweede asielaanvraag.

Waar verzoeker verwijst naar de door hem ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze aanvraag op 9 mei 2011 onontvankelijk werd verklaard.

Hij verwijst voor het overige enkel naar de bijgevoegde mediaberichtgeving aangaande Pakistan om zijn vrees te staven. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst aan de hand van enkele artikelen volstaat echter niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals ook in de bestreden beslissing al werd vermeld. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Hij blijft derhalve in gebreke nieuwe elementen aan te brengen die een andere kijk zouden kunnen bieden op de asielmotieven die in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM worden herhaald. Verzoeker slaagt er niet in om met concrete gegevens aan te tonen dat er een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.1.4. In punt 2.1.3.3. van dit arrest werd reeds gesteld dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het middel gericht tegen dit bevel dient bijgevolg niet meer te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET